

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Свиленград, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200046 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000575 от 21.12.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Б. С. С. с ЕГН ***** от ***** за нарушение на чл. 174, ал. 3, предложение първо от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 12 контролни точки.

Жалбоподателят Б. С. С., моли за пълна отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен – постановен в нарушение на материалния и процесуалния закони и правната квалификация не съответствала на изложената фактическа обстановка. Сочи, че не бил извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Б. С. С., не се явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково , редовно призован, н е изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 14.11.2022 година около 14.15 часа свидетелят Е. Й. Д. и колегата му Р. А. К. (служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково), на паркинга на у*****, виждат моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф” с държавен регистрационен номер ***** – собственост на М.Д. С.а (видно от Справката относно собствеността на МПС), което се управлява от жалбоподателя. Последният слиза от автомобила и бързо се отправя към входа на жилищната сграда, което прави впечатление на полицейските служители и тъй като лицето им е служебно известно, решават че трябва да бъде тестван за употреба на НУВ. Полицейските служители се представят на жалбоподателя и го уведомяват, че ще му бъде извършена проверка за НУВ, като е поканен да отиде в РУ – Свиленград. В РУ - Свиленград, свидетелят М. К. му разяснява процедурата във връзка с проверката за НУВ, както и правата и задълженията на проверяваното лице – в случая жалбоподателят. С. след като разбира за какво иде реч в 14.30 часа отказва да бъде изпробван с техническо средство - Дрегер „Drug Test 5000” с фабричен № ARLJ-0022 за наличие на НУВ. На жалбоподателя е издаден Талон за медицинско

изследване с № 082413 от същата дата, приложен в кориците на Административнонаказателната преписка (АНП), в който е посочено, че следва да се яви до 15.30 часа (до 40 минути) в Центъра за спешна медицинска помощ (ЦСМП) – филиал Свиленград за даване на кръвна проба, където отказва да даде такава.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят М. А. К. – „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична с Полицейски инспектор, съставя против жалбоподателя С. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 232897, серия АД. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Е. Й. Д. и колегата му Р. А. К.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с отказа на С. да му бъде извършена проверка с техническо средство, респ. химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употреба на НУВ, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предложение второ от ЗДвП, която вписва за нарушена. В констатиращия Акт фигурира отбелязано изрично и времето на проверката, в резултат на която е констатирано нарушението. АУАН е редовно предявен и връчен срещу подпис на жалбоподателя - нарушителя Б. С., който сочи, че има възражения против констатациите в Акта, което е вписано в съответната графа, но не сочи конкретни такива.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000575 на 21.12.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, но при описание на фактическия състав на нарушението сочи, че е налице отказ за проверка за наличие на алкохол, както и съответно сочи следната правна квалификация - чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП, и налага на жалбоподателя административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца, както и на

основание Наредба № Из-2539 на МВР отнема 12 контролни точки. НП е редовно връчено на жалбоподателя на 10.01.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Бончо Цветанов Бонев) да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че М. А. К. заема длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и Писмо с рег.№ 351000-585 от 27.01.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че С. е санкциониран за още едно нарушение на ЗДвП с влязъл в сила Електронен фиш, както и му е налагана принудителна административна мярка.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Деловодството на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично

нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 952 от 01.02.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейските органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 14.11.2022 година актосъставителят М. А. К. е заемала длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, т.е. била е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. Предвид изложеното актосъставителят М. К. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП – Бончо Цветанов Бонев, е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят – полицейски служители Д., е категоричен, че именно С. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той е бил на шофьорското място

и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Тъй като в случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с част от тези, изложени в Жалбата:

1. Налице е неправилно приложение на материалния закон, тъй като има несъответствие между словесното описание на санкционираното нарушение и посочения като нарушен фактически състав. Констатираното нарушение, описано словесно в АУАН и последвалото го НП е с изпълнително деяние, че лицето отказва проверка за наличие на НУВ, а е посочен като нарушен в НП следния фактически състав: лицето отказва проверка за наличие на алкохол, т.е. налице е противоречие между обстоятелствената част и посочения като нарушен фактически състав. Видно от словесното описание на процесното деяние в АУАН и в НП и от събраните по делото доказателства, водачът е отказал проверка за НУВ, факт който не се оспорва и се установява и от показанията на актосъставителя и свидетеля по Акта Д.. По преписката се намират и Талон за изследване и Протокол за медицинско изследване, т.е. жалбоподателят не е изпълнил задължението си да даде проба с оглед преценката за употребата на НУВ, а му е повдигнато обвинение за отказ да даде проба за алкохол. Иначе казано на Б. С. е вменено нарушение за това, че отказва да му бъде извършена проверка за алкохол, а не за това че оказва проверка за НУВ. В съдържащите се в кориците на делото документи дори не се споменава за отказ на водача да бъде тестван за алкохол.

Т.е. посочените в НП съставомерни елементи на нарушението не отговарят на обективните признаци на повдигнатото обвинение - налице е несъответствие (вътрешно противоречие) между описаното нарушение (фактическото (текстовото) описание на деянието) и посоченото като фактически състав. Иначе казано повдигнатото обвинение не съответства на вменените на жалбоподателя с АУАН и с НП факти. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към

административнонаказателната отговорност следва да знае за какво точно нарушение му е повдигнато обвинение, т.е. в какво точно е обвинен от фактическа страна (, за да организира своевременно и адекватна защита) и това обвинение да е в логическо и правно единство с фактическата обстановка. Т.е. описателната част на възприетото в НП нарушение следва да съответства на посочения фактически състав на нарушение.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до фактическия състав на конкретното нарушение, явяваща се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, реквизит на същия акт. Извеждането на фактическия състав на нарушението от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо С. следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

2. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП, сочи, че водач на МПС, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва. В конкретния случай описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, а е посочена като нарушена санкционната норма на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. Т.е. за описаното в НП нарушение следва да бъде посочена нарушената материалноправна норма, за да бъде ясно на нарушителя, това с кои свои действия коя норма на закона е нарушил. Задължение на органа е съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН да посочи законните разпоредби, които виновно са били нарушени, което в настоящия случай не е сторено.

Иначе казано описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с

надлежната административнонаказателна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти, а именно: с разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предложение второ от ЗДвП. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към административнонаказателната отговорност следва да знае всички факти, които наказващият орган възвежда като обосноваващи обективната страна на състав на нарушение, като тези факти следва да бъдат в логическо и правно единство с конкретна разпоредба на закона.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае за правна квалификация, явяваща се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Констатираното съставлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно поради допуснато съществено процесуално нарушение, извън горепосоченото, посочено в т. 1. Т.е. административната отговорност спрямо С. следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

В случай, че не се приеме изложеното относно отмяната на НП, то се излагат следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна; както и че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Предвид изложеното биха липсвали

предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП деянието, за което на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо. В случая със санкционния акт е прието наличие хипотезата, визираща водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози са два различни способа, чрез които се установява наличието на наркотични вещества или техни аналози. В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява МПС след или без употреба на наркотични вещества или техни аналози. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, независимо по кой метод. От събраните по делото гласни доказателства (показанията на свидетелите К. и Д.) и писмени такива, биха се установили обстоятелствата, описани като фактическа обстановка както в АУАН, така и в НП. Отделно от това съгласно чл. 189, ал.

2 от ЗДвП редовно съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът би намерил, че констатациите от АУАН се потвърждават от събраните по делото доказателства.

За пълнота би следвало да се посочи, че текстът на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно и самостоятелното осъществяване на която и да е от тях обосновава ангажиране на административнонаказателната отговорност на водача по този текст. В този смисъл е и Решение от 24.02.2021 година по КАНД № 990/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева-Иванова.

В случая, както б и се установило по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годин субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози и е отказал да даде проба за медицинско изследване. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от Министерство на здравеопазването, МВР и Министерството на правосъдието (Наредба № 1 от 19.07.2017 година), в съставения АУАН за констатиране на употребата на наркотични вещества или техните аналози, актосъставителят (контролният орган) вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство или резултата от теста (ако е тествано лицето) и номера на Талона за изследване. Посоченото е изпълнено в конкретния случай.

С лабораторно изследване се установява употребата на НУВ, когато водачът откаже или физическото му състояние не позволява извършване на проверка с техническо средство. Т.е. както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение водачът на МПС, отказвайки да бъде изпробван с техническо средство за установяване на НУВ не би извършил нарушение, ако даде кръвна проба за медицинско изследване. Лабораторното изследване се извършва въз основа на издаден Талон за медицинско изследване, който се съставя в 3 екземпляра заедно с АУАН (чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба №

1 от 19.07.2017 година). В процесния случай, Съдът би приел, че Талон за медицинско изследване е издаден. Приложеният по делото Талон би следвало да бъде ценен като документ, удостоверяващ отказ на лицето по смисъла на чл. 6 от Наредбата да даде кръв за медицинско изследване, ведно с Протокола за медицинско изследване.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

За пълнота би следвало да се посочи, че е неотнормимо обстоятелството относно това дали техническото средство за измерване на НУВ в тялото му е одобрено или не по реда на Закона за измерванията, доколкото нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран, е за отказ за извършване на проба за употреба на НУВ, а не за установено наличие на такова със съответното техническо средство.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Съдът би приел, че е напълно наясно относно факта, че при проверка от надлежните органи е следвало да бъде установена употребата, респ. липсата на наркотични вещества или техни аналози в тялото му по някой от начините, предвидени в ЗДвП.

Ето защо Съдът не би кредитирал наведеното в Жалбата възражение, че жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно биха били отнети 12 контролни точки. Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не б и представлявало

съществено процесуално нарушение, тъй като Съдът би приел, че в АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно: отказът на С. да му бъде извършена проверка с техническо средство и да му бъде взета кръвна проба за установяване наличие на НУВ, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 3 - за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози (чл. 174, ал. 3 от ЗДвП) – 12 контролни точки.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, Съдът би приел, че е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не б и разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не б и съставлявала маловажен случай, според Съда. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Административните наказания биха били правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания за

процесното нарушение, Съдът би намерил за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-0351-000575 от 21.12.2022 година на Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Б. С. С. с ЕГН ***** от *****, за нарушение на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДВП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 12 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____